

SANDOKAN

Tigrii din Mompracem

Emilio Salgari

SANDOKAN

Tigrii din Mompracem

Traducere din limba italiană
Dan Radu Coman

Le Tigri di Mompracem

Emilio Salgari

Copyright © TKJ Publishing House, 2009

pentru prezenta ediție în limba română

Traducător: DAN RADU COMAN

Redactor: CARMEN TUDORACHE

Tiparul executat de

TIPOGRAFIA BUCUREȘTII NOI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SALGARI, EMILIO

Sandokan – Tigri din Mompracem / Emilio Salgari; trad.: Dan-Radu Coman – București: TKJ Publishing House, 2009

ISBN 978-606-92027-4-6

I. Coman, Dan-Radu (trad.)

821.131.1-31=135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Distribuția: Tritonic Publishing – o companie a

GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC

e-mail: distributie@tritonic.ro

Tel.: +4 021 242 54 09

TKJ PUBLISHING HOUSE S.R.L.

Partener al GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC

Str. Grădiștea nr. 14, sector 4, București

Tel.: +4 021 450 44 56; Mobil: +4 0721 503 163

E-mail: office@tkjpublishing.ro

www.tkjpublishing.ro | www.tritonic.ro

Pirații din Mompracem

Era în decembrie. În timpul nopții un uragan de o violență extraordinară se dezlănțuise asupra Mompracemului, insulă sălbatică, cu un renume sinistru, cuib de pirați formidabili, situată în marea Malaysiei, la câteva sute de mile de Borneo.

Pe cer, împinse de un vânt irezistibil, mase de nori negri din care se revărsau, din când în când, averse violente care inundau pădurile adânci ale insulei, goneau ca niște cai dezlănțuiți amestecându-se într-un haos de nedescris. Pe marea agitată valuri enorme se ciocneau, se spărgeau cu furie, amestecându-și mugetele cu detunăturile, uneori scurte și rapide, alteori interminabile ale tunetelor.

Nu se zărea nici o lumină în colibe aliniate în fundul golfului insulei, pe falezele care îl apărau, pe numeroasele nave ancorate dincolo de recife, în pădure, pe marea tumultuoasă. Totuși, cineva venind dinspre răsărit ar fi zărit, privind în sus, pe culmea unei stânci ridicate în surplombă deasupra mării, două puncte luminoase, două ferestre iluminate strălucitor.

Cine putea oare să vegheze astfel, la această oră, în mijlocul unui asemenea uragan, în insula piraților sângeroși?

O colibă mare și solidă se ridica în mijlocul unui labirint de tranșee desfundate, de terase prăbușite, de palisade distruse printre care se vedeau resturi de arme și rămășițe umane. Deasupra colibeii se înălța un steag roșu mare având în mijloc un cap de tigru.

O cameră din această locuință era luminată, iar pereții ei erau acoperiți cu grele stofe roșii, cu catifele și cu brocarturi scumpe dar șifonate, sfâșiate, murdare. Podeaua era ascunsă sub un strat gros de minunate covoare persane, strălucind de aur, dar și ele erau sfâșiate și murdare.

În mijloc se găsea o masă de abanos, împodobită cu încrustații de sifed și ornată cu decorații de argint, încărcată cu sticle și pahare din cel mai pur cristal. În colțuri se găseau mari etajere aflate în stare destul de rea; erau pline cu vase încărcate cu brațări de aur, cercei, inele, medaliaone, prețioase ornamente bisericești deformate și sparte, perle provenind fără îndoială de la faimoasele pescării din Ceylon, smaralde, rubine și diamante strălucind ca soarele sub razele unei lămpi aurite suspendată de plafon.

Într-un colț se găsea un divan turcesc cu franjuri pe jumătate smulși; în altul, un armoniu de abanos cu claviatura într-o stare rea și, peste tot zăceau în dezordine, într-un haos de nedescris, covoare rulate, haine splendide, tablouri realizate probabil de pictori celebri, lămpi răsturnate, sticle – unele în picioare, altele răsturnate; apoi carabine indiene ornate cu arabescuri, săbii, iatagane, topoare, pumnale, pistoale.

În această cameră mobilată atât de straniu, pe un fotoliu șchiop, ședea un bărbat. Era înalt, suplu, cu musculatura puternică; avea trăsături energice, bărbătești, mândre și de o stranie frumusețe.

Părul lung îi cădea pe umeri; fața sa, ușor bronzată, era încadrată de o barbă foarte neagră.

Avea fruntea lată, umbrită de două sprâncene extraordinare cu o curbură cutezătoare; o gură mică care lăsa să se vadă dinții ascuțiți ca ai fiarelor, strălucitori ca perlele; ochi foarte negri, cu o strălucire fascinantă, care tulbura și făcea să se plece orice altă privire.

Era așezat de câteva minute, cu privirea ațintită asupra lămpii, iar în mâini strângea nervos un iatagan scump, fixat într-o centură lată de mătase roșie, înfășurată în jurul unei cămăși-cazacă albastră cu franjuri de aur.

O detunătură formidabilă de tunet care zgudui marea colibă până în temelii îl smulse brusc din această imobilitate. Își aruncă pe spate lungile plete ondulate, își puse pe cap turbanul ornate cu un magnific diamant, mare cât o nucă și se ridică dintr-un salt, aruncând în jurul lui o privire în care se citea un *nu-știu-ce* sumbru și amenințător.

– Este miezul nopții, murmură; este miezul nopții și el nu s-a întors încă.

Goli lent un pahar plin cu un lichior de culoarea chihlimbarului, apoi deschise ușa, înaintă cu pas sigur peste tranșeele care apărau coliba și se opri la marginea unei stânci mari, la poalele căreia marea mugea furioasă.

Rămase acolo câteva momente, cu brațele încrucișate, ferm ca stânca pe care stătea, aspirând cu voluptate formidabilele rafale ale furtunii, privind marea răvășită, apoi se retrase încet, reintră în colibă și se opri în fața armoniului.

– Ce contrast! strigă el. Afară uraganul și aici eu! Care este cel mai teribil?

Își plimbă degetele pe claviatură, scoțând note rapide care aveau ceva straniu, sălbatic și care se domoliră, amestecându-se și pierzându-se în bubuiturile tunetelor și în șuierăturile vântului.

Deodată își întoarse brusc capul spre ușa rămasă întredeschisă. Rămase un moment în ascultare, aplecat înainte, cu urechile ciulite, apoi ieși repede, întorcându-se pe marginea stâncii.

La lumina unui fulger el văzu o mică navă, cu pânzele aproape strânse, care intra în golf și care dispăru în curând printre navele ancorate.

Atunci, omul nostru duse la gură un fluier de aur și scoase trei sunete stridente. Un moment mai târziu, un șuierat ascuțit îi răspunse.

– Este el! murmură bărbatul cu emoție. Era timpul.

Cinci minute mai târziu, un bărbat înfășurat într-o mantie largă mustind de apă apăru în fața colibeii.

– Yanez! strigă bărbatul cu turban, aruncându-se în brațele lui.

– Sandokan! strigă noul venit, cu un puternic accent străin. Brrr! Ce noapte infernală, frate!

– Vino!

Traversară repede tranșeele și intrară în camera luminată, închizând ușa în urma lor.

Sandokan umplu două pahare și, oferindu-i unul străinului, care își dăduse jos mantia, spuse pe un ton afectuos:

– Bea, bunul meu Yanez.

– În sănătatea ta, Sandokan.

– Și a ta.

Goliră paharele și se așezară în fața mesei.

Noul venit era un bărbat de treizeci și trei-treizeci și patru de ani, adică puțin mai în vârstă decât tovarășul său. Era de statură medie, foarte viguros; avea pielea albă și trăsăturile regulate. Ochiul săi gri, vicleni și buzele sale ironice și subțiri trădau o voință de fier.

La prima vedere se ghicea nu doar un european, ci chiar un european aparținând unei rase meridionale.

– Ei bine? Yanez, întreabă Sandokan cu o oarecare emoție, ai văzut-o pe tânăra fată cu părul de aur?

– Nu, dar am aflat ceea ce vroiam să știu.

– Nu ai fost în Labuan?

– Ba da, dar tu știi că pe aceste coaste, păzite de crucișătoare englezești, debarcarea oamenilor de felul nostru a devenit dificilă.

– Vorbește-mi despre această fată. Cine este ea?

– Îți voi spune doar că este o ființă minunată de frumoasă, atât de frumoasă încât ar putea să vrăjească cel mai teribil pirat.

– Ah! strigă Sandokan.

– Mi s-a spus că ea are părul blond ca aurul, ochii mai albaștri ca marea, pielea albă ca alabastrul. Și știi că Alamba, unul dintre cei mai feroci pirați ai noștri, văzând-o într-o seară plimbându-se pe sub tufișurile de pe insulă, a fost atât de impresionat de frumusețea sa încât și-a oprit vasul pentru a o contempla mai bine, cu riscul de a fi masacrat de crucișătoarele englezești.

– Dar a cui fiică este?

– Unii spun că este fiica unui colonist, alții a unui lord; alții spun că ar fi, nici mai mult, nici mai puțin, decât rudă cu guvernatorul din Labuan.

– Ciudată ființă! murmură Sandokan, prinzându-și capul între mâini.

– Atunci?... întrebă Yanez.

Piratul nu răspunse. Pradă unei vii emoții, el se ridică brusc, veni în fața armoniului și își plimbă degetele pe clape.

Yanez se mulțumi să zâmbească și, luând dintr-un cui o veche mandolină, începu să-i ciupească corzile, spunând:

– În regulă. Să cântăm puțin.

Dar abia începuse să cânte o melodie portugheză când îl văzu pe Sandokan apropiindu-se de masă și rezemându-se de ea cu atâta forță încât o făcu să se îndoiaie.

Nu mai era același om. Fruntea îi era încruntată într-un mod amenințător, ochii îi aruncau sclipiri adânci, buzele retrase lăsau să se vadă dinții încleștați, membrele îi tremurau. În acest moment era iarăși formidabilul căpitan al piraților din Mompracem, omul care, de zece ani, însângera țărmurile Malaysiei și dăduse în multe locuri bătălii cumplite, omul care promise, pentru îndrăzneala sa extraordinară și curajul său nestăpânit, supranumele de *Tigrul Malaysiei*.

– Yanez! strigă el cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, ce fac englezii din Labuan?

– Se întăresc, răspunse liniștit europeanul.

– Uneltesc ceva împotriva mea?

– Cred.

– Ah! Crezi? Să îndrăznească să ridice un deget împotriva Mompracemului!

Spune-le că încearcă să înfrunte pirații în vizuina lor! Tigrul îi va distruge până la ultimul și își va potoli setea cu sângele lor. Spune-mi ce zic despre mine.

– Ei spun că este timpul să termine cu un pirat atât de îndrăzneț.

– Și mă urăsc tare?

– Ei te urăsc până acolo încât, pentru a putea să te prindă, nu se uită la pierderea câtorva dintre vasele lor.

– Ah!

– Te îndoiești, poate? Frate, sunt mai mulți ani de când comiți fapte unele mai rele decât altele. Toate țărmurile poartă urmele incursiunilor tale: toate satele, toate orașele, le-ai atacat și le-ai jefuit! Toate forturile olandeze, spaniole și engleze au primit gloanțele tale și fundul mării este acoperit de navele pe care le-ai scufundat!

– Este adevărat, dar a cui este vina? Oare oame-nii albi nu au fost nemiloși cu mine? Nu m-au de-tronat ei sub pretextul că deveneam prea puternic? Nu mi-au asasinat ei mama, frații și surorile pentru a distruge descendența mea? Ce rău le făcusem? Rasa albă nu a avut niciodată motive să se plângă de mine. Totuși ea vrea să mă zdrobească. Acum, eu urăsc. Acum eu urăsc toți albi, fie că sunt spanioli, olandezi, englezi sau portughezi – compatrioții tăi – îi detest și mă voi răzbuna cumplit pe ei. Am jurat-o pe cadavrele familiei mele și îmi voi ține făgăduiala. Totuși, dacă am fost nemilos cu dușmanii mei, sper că se va ridica vreo voce pentru a spune că, uneori, am fost generos.

– Nu este o voce, sunt sute, mii de voci care pot spune că, adesea, ai fost foarte generos cu cei sărmani, spuse Yanez. O pot spune toate acele femei căzute în mâinile tale și pe care le-ai condus în porturile albilor; o pot spune toate triburile slabe pe care le-ai

apărat împotriva opresorilor; o pot spune sărmanii pescari cărora furtuna le-a răsturnat bărcile și pe care tu i-ai salvat din valuri și i-ai acoperit de cadouri. Și alții – sute, mii – care își vor aminti totdeauna de binefacerile tale, o Sandokan! Dar, frate, ce concluzii vrei tu să tragi? Spune-mi.

Tigrul Malaysiei nu răspuse. Începuse un du-te-vino prin cameră, cu brațele încrucișate și cu capul în piept. La ce se gândea acest om formidabil? Portughezul Yanez, deși îl cunoștea de mult timp, nu putea să ghicească.

– Sandokan, spuse el după câteva minute, la ce te gândești?

Tigrul se opri, îl privi fix, dar nu răspuse nici de această dată.

– Ai unele gânduri care te frământă? reluă Yanez. S-ar spune, pe cuvântul meu, că tu te enervezi tot atât pe cât te urăsc englezii!

Piratul rămase mut și de data aceasta.

Atunci portughezul se ridică, luă o țigară, se îndreptă spre o ușă mascată de o tapiserie și spuse:

– Noapte bună, frate.

La aceste vorbe Sandokan tresări, îl opri cu un gest pe portughez și îi spuse:

– Un cuvânt, Yanez.

– Spune.

– Știi că vreau să merg la Labuan?

– Tu?... la Labuan?...

– De ce atâta surpriză?

– Pentru că ești prea îndrăzneț și vei face cine știe ce prostie când vei fi printre dușmanii tăi cei mai înverșunați.

Sandokan îl privi cu ochii fulgerând și scoase un soi de răget.

– Frate, reluă portughezul, nu îți forța prea mult norocul. Ai grijă. Lacomă Anglie a pus ochii pe Mompracemul nostru și, cu siguranță, nu așteaptă decât moartea ta pentru a se arunca asupra tigrilor tăi și a-i nimici. Fii atent, căci am văzut un crucișător înțesat de tunuri și plin de soldați dând târcoale prin apele noastre și acesta nu este decât un leu care își așteaptă prada.

– Se va întâlni cu Tigrlul, strigă Sandokan strângând pumnii și fremătând din tot corpul.

– Da, îl va întâlni și va sucumba poate în bătălie, dar strigătul său de moarte va ajunge până la Labuan și va chema alți lei împotriva ta. Mulți lei vor muri, căci tu ești puternic și teribil, dar și Tigrlul însuși va muri.

– Eu?

Sandokan sări, cu buzele strânse de furie, cu ochii fulgerând, cu mâinile încleștate ca și cum țineau arme.

Aceasta nu a fost, totuși, decât o fulgerare; el se așeză la masă, bău dintr-o înghițitură o cană rămasă plină și spuse, cu o voce perfect calmă:

– Ai dreptate, Yanez; cu toate acestea, plec mâine la Labuan. O forță de nestăpânit mă împinge către aceste țărmuri; o voce îmi spune că trebuie să o văd pe fata cu părul de aur, că trebuie...

– Sandokan...

– Tăcere, frate. Să mergem să dormim.

